

Հայտնութեան ժողովի օրակարգին վերջին, Հայկական Հարցին խորագրին փնտրութիւնը, պիտի նշանակէր ձախողակներու անկեղծ անուշիկ գործը: Որ եւ է պատճառաբանութեամբ հրաժարի՝ Հայաստանի ընծայելու միակ գրութիւնը. որուն անվերացութիւնը նմանօրինակ պարագայի մը մէջ փորձառութիւնն ապացուցած է Լիբանանի կամ Սամոսի տեսակ մը ընդդայնուած ծրագրով, պիտի նշանակէր ո՛չ թէ ստեղծել իրաց վիճակ մը, որ անբողջ ժողովարդի մը շարժարաններուն զեռով պիտի արժէր որ ըլլար, այն շրջապէս՝ արեւնի եւ արցունքի յաճախանէ մը ետք՝ բախում մը Ասիայի եւ Եւրոպայի, այսինքն Իսրայէլական եւ ինչ որ կը կոչեն՝ Քրիստոնէական միջեւ: Այս վերջին տարիներու ընթացքին մեծի հարկադրուեցանք արձանագրելու քաղաքիս ողբայի սեանկութիւնները արեւմեան պիւստագիտութեան. այս կարգի նոր սեանկութեան մը հետապասկերին մասին ո՛րքան աչ քիչ հատուցուած ըլլաւ, կը խոստովանիմ որ դժուար է ինձ՝ անոր կարեւորութեանը վրայ հաւաստի ընծայել:

ՅՐԱՆՄԻՍ ՏՇ ՓՐԷՍԱՆՊԷ

Բարիզ, 25 Ապրիլ 1913

